

HZ İsmail İsmail İsmail İbrahim'in Ođlu

– EDİP GÜL · 17 Haziran 2024

[kalın][italik]HZ. İSMAIL

İsmail İsmail İbrahim'in oğlu
İsmail insanlığa feda olmuş
Allah'ın kulu
İbrahim ki atası o Resul u Ekrem'in
İsmail oldu keremli kulu yerlerin ve göklerin
Sare hediye verince Hacer'i İbrahim'e
Allah vermişti ona İshak'ı hediye
Sare ihtiyar bir acuze iken
Doğurdu İshak'ı
Allah'ın bu ona ikramı
İbrahim'e ikram ettiği için
İkram etti yaratan ona benzeriyle
Ve Sare mutlu oldu
Parıldadı İshak'ın ışığı gözlerinde
Ve Hacer'in de parladı gözlerinde
İsmail'in ışığı
İsmail ve İshak
Doğdular aynı evde
Ama kıskandı Sara
Al götür bunları dedi gözümün görmediği yere
İbrahim dediğini yaptı onun
Çünkü Allah ta böyle istiyordu

Küçük çocuk ve Hacer bindiler bir deveye
İbrahim önde
Gidiyorlardı çölde gece gündüz
Dümdüz göz alabildiğine kum güneş ve yakıcı rüzgar
Yalıyordu yüzlerini gidiyorlardı yalvararak Allah'a
Meraklı gözlerle bakarak
Ve korkarak bilinmeyenin esrarengizliği içinde
Ne getireceği bilinmediği için
Ama peygamber olan İbrahim'e
Sonsuz bir güven içinde
Yine de alamıyordu kendini Hacer meraktan
Ama sabrediyordu
Biliyordu ki kendisi bir köle
Kölenin
Hakkı olamaz itaatten başka
Ve seviyordu İbrahim'i
Sevenin
Sevdiğinin istediğinden başka
Muradı olamaz
Gide gide bir vadiye vardılar
Ve konakladılar bu yerde
İbrahim gitmem lazım dedi
Kavmim beni bekler
Ben Allah'tan korkarım
Onun emri bu
Musa'nın kavminin başına gelen
Gelsin istemem benim kavmimin de başına
O halde dönmeliyim
İşimin ve görevimin başına
Hacer dedi bu Allah'ın emrimi
Bizi böyle bir vadide kimsesiz ve yalnız bırakmak
Bir başına susuz ve ekmeksiz
Evet dedi ben
Bana emredilene yapıyorum ben
Hacer dedi o halde bize Allah yeter
O ne güzel efendi ve ne güzel vekildir
İbrahim veda etti Hacer'ine ve yavrusu İsmail'e kundaktaki
Bindi devesine ayrıldı oradan arkasına bakmadan
Bırakarak onları Allah'ın emanetine

Hacer ümitli ve mahzun bekliyordu
Ve çocuk İsmail ağlıyordu canhıraş bir feryatla
Hacer emzirdi onu ama sütü yetmiyordu
Koşturmaya başladı çocuğu çöle bırakarak
Bir o tepeye bir bu tepeye
Gelen bir var mı diye bakarak
Yoktu bir Allah'ın kulundan eser
Ne gelen vardı ne giden
Yedi kez koştu durdu Safa tepesinden Merve tepesine
Kabe'nin bu günkü olduğu yerde
Duruyordu İsmail yerde upuzun yatıyordu
Kundağından çıkarmıştı Annesi serinlesin diyerek
Hacer koştururken çocuğa göz atıyordu uzaktan
Acele ediyordu hervele yaparak koşturuyordu
Yedinci gidişte bir de ne görsün
İsmailin ayağı altından bir su akıyordu
Koştu dur dur dedi akıp gitmesin
Çabuk bitmesin tükenmesin diyerek
Zem zem dedi ana diliyle yani dur dur
Durmadı lakin yavaşladı akması
Artık gürül gürül akmıyordu
İçirdi çocuğu suvardı
Kendisi de içti kana kana
Artık ne açlık duyuyordu ne susuzluk
Ne mübarek bir suydı bu
Kıyamete kadar insanlığı sulayacak
Ve doyuracak bir kutlu suydı bu
Adını zemzem koydu
Sonra bir baktı ki vadiye ulaştı bir kervan
Konakladılar izin isteyerek Hacer'den
Su karşılığında onlara
İhtiyaçlarını vereceklerdi kendilerinde olan
Develeri erzak yüklüdü
Yemenden gelen kervan
Epeyce yüklüdü
Un bakliyat ve semen
Yanlarında hayvanları vardı
Sütlerini sağıyor etlerini yiyorlardı
Su karşılığı Hacer'e onlardan veriyorlardı

Çadırını kurdular Hacer'in
Onu kutlu bir insan biliyorlardı
Çünkü bu su hem susamalarını
Hem açlıklarını gideriyordu
Onda keramet görüyorlardı bu apaçıktı
Bu kadın dindardı hak dine mensuptu
Onlara da anlattı bu dini
Onlar da memnun oldular
Ve bu dine uydular
Peygamber İbrahim'i duymuşlardı
İnandılar ona
Ve tabi oldular
Ve onun öğretisine
Gün geçti göründü İbrahim yine ötelere
Kendisine ilahi emir vardı
İbrahim adak yapmıştı Allah'ına
Eğer bir çocuk verirse ona
Kurban edecekti en sevdiği şeyi Allah'ına
Rüyasında hatırlatıldı İbrahim'e bu sözü
Bu söz adaktı adanmıştı Allah'a
En sevdiği şeyi kurban etmesi için
En sevdiği neydi
Düşündü İbrahim o İsmail'di
Onu kurban edecekti eyvah
Çaresizdi
Üç kez bu ona rüyada gösterildi
O da çaresiz yola çıktı
Gördü İsmail'i İsmail bir çocuktu
Özlemişti ama yazık onu kurban edecekti
Annesine söyledi onu
En güzel elbiseleriyle giydirdin dedi
Hacer denileni yaptı çaresiz
İsyan edemezdi Allah'a ve Peygamberine
Giyindirdi süsledi kokulara gark etti
Kına yaptı saçlarına
Kurban olarak hazırladı Allah'a
İbrahim sabah namazına kalktı
Dualar etti Allah'ına
Oğlunu aldı götürdü Harem'in uzağına

Yolda ođlu İbrahim'le sohbet ediyordu
Ona sevgisini arz ediyordu ilk ve son kez
Şeytan musallat oluyordu
İsmail'e görünerek
Baban diyordu baban
Seni götürüyor kurban etmeye
Söz verdi Allah'ına
Yanılarak en sevdiği şeyi kurban edeceğine
Şimdi Allah istiyor ondan
Sözünde durmasını
İsmail tanıdı şeytani
Dođru söylüyordu bu kez
Ama yanlış bir amaçla
Sapkın bir amaçla doğru olanı kullanıyordu
Sus dedi ey melun sen hiçbir zaman
Dođru bir iş yapmazsın
Dođru olanı bile kullanırsın
Yanlış amacın için
Haydi, git şimdi git buradan
Ve alıp yerden taşları
Fırlatıp atıyordu şeytana
Ve babasına diyordu
Ey Baba
Biliyorum beni kurban etmek istiyorsun
Allah'ın emri bu yap yapmalısın
Muhakkak yapacaksın biliyorum
Ama senden bir şey istiyorum benim gözlerimi bağla
Belki sana karşı gelirim diye korkuyorum
Ben sana ve Allah'a
Karşı gelmek istemiyorum
Can acısıyla da olsa
Biliyorum can tatlı
Ama Allah'a itaat etmek lazım
Dünyaya geliş gayemiz bu

Ahmet Kema[